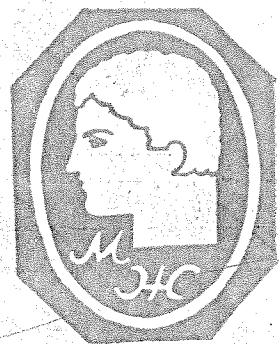
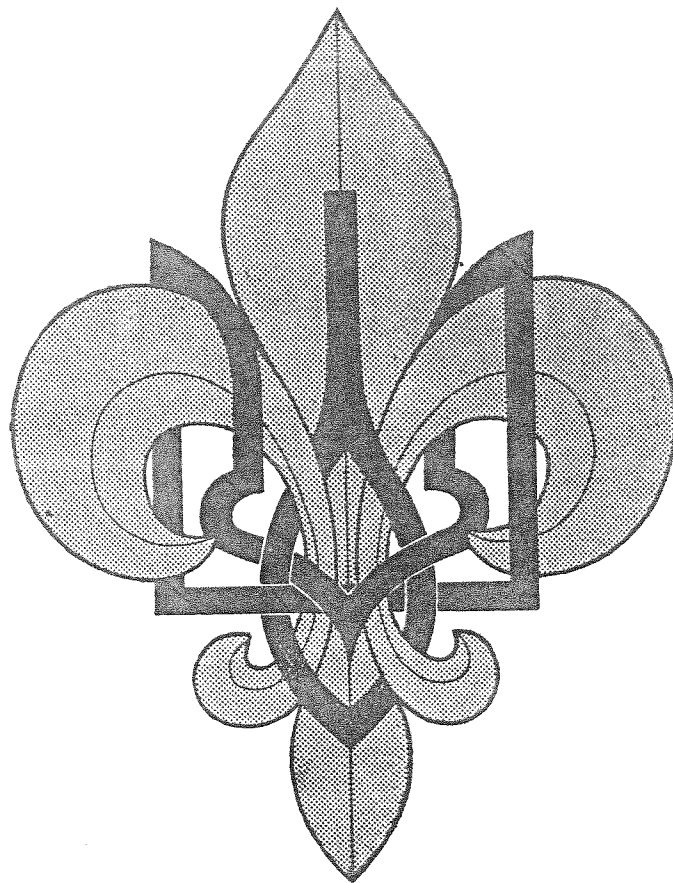

0-75u

М О Л О Д І ЖУРНАЛ

Видав. Українське Краєве Т-во охорони дітей і опіки над молоддю у Львові
Нач. редактор *Е. Коронський „Л. Ч.“* Вилуч. редактор: *Інж. А. Сербин*
Верснене число зред. *О. Рудакевич, пл. сен.*
З друкарні *ОО. Василян в Жовкві*

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО
П Л А С Т У

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ.

MOLODE ŽYTŤJA — YOUNG LIFE

THE OFFICIAL ORGAN OF UKRAINIAN SKOUT MOVEMENT

Ч. 1 (77)

ПРАГА, ЧЕРВЕНЬ 1931

РІК XI.

Видав: Реферат преси при Команді Союзу Українських
Пластунів Емігрантів.

Відвічав: М. Готлібівна, громадянка ЧСР.

Редагує: М. Бажанський.

М. Вірлиний.

КАЗКА СКОБІВ.

Вони рвались до лету...
Вогнем горіла їх скрань!
До Сонця, до Волі Народа
До нестримних змагань.

Та ворог побачив
Лет вірлиних крил!
Кинув засуд нежданий:
«Немає бути юнацьких сил»!!!

Тіштесть...
Радійте...
Скобів
немає!
Лишився спомин про них,
Що казкою взиває
Свіжих кадрів — — —
юних... золотих!

Червень 1931.

— Треба навчитися добре цілити спи-
сою, щоб, коли прийдеться зі змієм зу-
стрітися — не схибити.

Др. О. Тисовський.

Михайло Вірлиний.

СТАРИМ ШЛЯХОМ — НОВИМИ СИЛАМИ.

«Молоде Життя» видавав Український Пластовий Уряд у Львові від 1921 р. і воно появлялося кожного місяця аж до вересня 1930 р.; та польська влада, закриваючи У. П. У., не минула його орган «М. Ж.»... «Молоде Життя» переходить на еміграцію...

Не треба накреслювати напрямні; ми-ж продовжуємо традицію, яку злоба ворогів хотіла нам знищити... Та всетаки не буде зайвим хоч в коротких словах розказати про той буйний вир пластового життя і передати читачам ту гарну картину, якій У. П. У. чудовими красками надавав грандіозности, привабливості, казковості.

— Щоби змінити знищену душу молоді, відродити із занепаду ідеал лицарскости та вищипити його в наш організм, взялися в 1911 р. педагоги працювати в тім напрямку — новими засобами, новими методами та ідеями. — Це були др. Ол. Тисовський, проф. Ів. Чмола, проф. Петро Франко та інші. — Вони створили організацію на взір англійського Скаутінгу, яка прийняла назву «Пластунів» від імені козацької частини.

Їх глибока віра, що Пласт внесе нові думки і стане чинником у вихованні здорової генерації — справдились. — І не зважаючи, що це час морального занепаду не лише нашої молоді, але і молоді інших народів, пластова ідея промостила собі шлях, відродила лицарський закон з його шляхотним характером і захопила широкі круги молоді.

Чим руководилась молодь вступаючи в наші ряди?

Вона побачила, що ми вернулися до того, що зрадили наші предки — по-любили природу, очистили себе із людської рафінованої цивілізації, віднайшли правдиві джерела любови і щастя, приблизилися до землі, лісів, — та що наші душевні струни настронені під акомпаніємент таємних сил, що володіють просторами.

Вона побачила, що Пласт це не товариства, не сам спорт, не політичні угруповання — це Уряд вищий понад все, це ідея, яка кермує людськими внутрішніми силами і змагає довести до індивідуальної досконалости.

Вона ще побачила, що в Пласті можуть знайти місце всі ті, які будуть в силі запанувати над собою, над своїми пристрастями і пожаданнями та безоглядно повинуватися пласт. лицарському закону — не зважаючи на їх суспільні становища чи стан освіти.

Оце було те, за чим молодь віками сама шукала.

А коли наші ряди стали могутніми, ми зголосились розорювати широкі облоги... І з часом нарід побачив, як ми вчилися громадянської праці, його чеснот, моралі та етики і це все столицею віддавали йому самому по читальнях, діточих садах,

бібліотеках, на здвигах, бандеріях, мандрівках, на могилах героїв і т. д.

Не диво, що ми заняли не лише перше місце між молодю генерацією у нашого громадянства, але і на першій місці занотовані наші ймена в індексах ворогів.

Нас перших бачила поліція...

Нас перших відсилали до Бригідок...

Нас перших судили...

Це тому, що нас в нашій мандрівці вів стимул пластового приказу і еднав однострій.

В наших рядах панувала мораль порядку.

Ми полюбили рідні лани, луги, річки, набирали силу і дужий розмах, міряючи в своїх мандрівках гори та скелі кременні.

А може ще й тому, що ми під впливом запалу лицарів з над Золотої Липи, Магівки, Лисони, Крут та Базару инакше від інших дивилися в наше майбуття.

І так не звертаючи на всякі неприхильні нам закони, ворожі розпорядки наша мандрівка все поступала вперед...

Історія вписувала нам, скромними ініціалами 19-тий рік існування, коли на наш Уряд поспінались наклепи польського громадянства і його брукової преси. За цим прийшло насильство...

МАНЕ... ТЕКЕЛЬ... ФАРЕС...

Не стало огнива, яке еднало Пластунів в один безперервний ланцюг. Ми покинули Батьківщину і за собою принесли пластову ідею а в важний мент перебіраємо видавання «Молодого Життя».

Надіймося, що «Молоде Життя» знов стане зеном, яке буде удержувати всіх нас в тій єдності й любови, в якій ми вирости.

«М. Ж.» буде виложником думок для тих, в кого інтерес п. ідеї персякнений рідним патріотизмом.

Виразно підчеркуємо, що ніякій стихії чужій для нас і для нашого народу не уляжем, не дамо збити себе з нашого шляху. Тому надаремні заходи тих, які хотілиби обіцянками заманити нас у свій табор. А для тих хто стремів би скинути нас в низ кинути між нас кість незгоди, чи охонити нас зневірою в наші сили, для них є готова відповідь — «даремні труди»!

Ми залинимось Пластунами, наші серця не перестануть битися одним ритмом в один такт пласт. гимну та присяги.

Наш шлях достовірний свідок нашої незломности є наглядним доказом для сучасних і тих, що за нами прийдуть.

Стоючи на порозі нової фази в розвитку У. П. У., слід нам поважно призадуматись над теперішньою долею еміграційного пласт. життя і цей сумний стан його, почуття обовязку, кожному з нас каже усвідомити собі своє відповідальне становище, на яким маємо твердо та непохитно стояти на сторожі п. закону.

Дороговказом нашим є: честь і могутність народа.

Девізом:... Бог... Україна... Пласт...

Ці три знаки вяжуть нас в одну нерозривну цілість мов гармонійний акорд.

В цім гаслі міститься вся суть нашого стремління.
Це наше основне «вірую», закріплене досвідом на протязі
двох десятиків літ.

Гуртуйтесь!

Хай наш поклик —

«Нас невелика горстка а мусимо своїми молодими руками
зрушити з мертвої точки, очистити вже рік занедбаний наш шлях,
хоч тернистий, затяжний і довгий та за те гарний, молодий». —
 кине нас до змагань.

Цей шлях вимагає від нас всіх посвяти. Молодої сили.

Засукаймо рукави до чорної праці!

І доти нам не спочати, доки не дійдемо до означеної цілі.

Прага, червень 1930 р.

«Скоб».

Хто готов за край, за волю
Скласти голову свою,
Той бував і є і буде
Переможцем у бою.

(Олесь).

Михайло Бажанський.

У 20-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ У. П. У. *)

12 квітня минуло 20 літ від часу, як на вулицях города-Льва,
столиці Галицької України, зродилися передові когорти україн-
ських пластунів. — Не минуло багато часу, як ці когорти роз-
плилися по цій країні і стало їх багато... багато...

Іх бачив кожний від старого дідуся до найменшої дитини як
міряли своїми молодими стопами шлях, який їм вказано і який
вів до цілі їхньої мандрівки.

Та не час і місце розводитись над їхньою працею та здобут-
ками... Найкраще знають це вони — новітні лицарі, — ті, що були
в їх рядах і наші сусіди, які совісно приглядалися і чекали лише
нагоди... видати такий ганебний указ, яким би дальшу діяльність
У. П. У. припинити. Цей нечуваний в історії всесвітнього скау-
тингу факт, застає їх в кульмінаційній точці розвою.

Вони не дійшли до двох десятиків...

Це свято гідно відсвятковуємо ми.

У всесвітній історії 20-ліття це не є довгий час, це малень-
кий епізод про який історія задовольється згадкою. Та в нашій
дійсності це великий і претяжкий момент, пройденої дороги
У. П. У.

Цей пройдений шлях показує сьогодні нам, тут зібраний гор-
стці «Бурлаків», викинутих насильством поза межі Рідної Землі,

*) Реферат виголошений на ватрі присвяченій 20 літтю У. П. У., яка
відбулася в Ржевницях біля Праги з 11 на 12 квітня в 12 год. ночі. Опис
ватри друкуємо на іншій місці. Ред.

дужчим від нас ворогом — два дуже характерні моменти в істо-
рії нашого пластового Уладу:

перший — заснування його,

другий — припечатаний датою 26 вересня 1930 р. — за-
криття його.

Ці два моменти всеєю силою, непереможним законом зібрали
нас тут сьогодні.

Ці два моменти примушують нас відітхнути одну хвилину,
щоб ми всіли заглянути щирим оком у минуле, минуле безу-
винної праці і змалювати скромними барвами тої безмежний,
безперестанній шлях змагань, перешкод а також радости і надії,
які захоплювали тих що стояли в наших карних рядах Уладу.

І на той близький і далекий шлях нашого життя, що мов в
казці стелиться перед нашими очима, шлях тернистий та довгий
але ведучий до ідеальних вершин краси й добра українського
народу й цілого людства.

І на цих живих і мертвих, а які поклали сильні підвалини
під будову Уладу Українських Пластунів.

Освоєника Др. Ол. Тисовського, помершого ред. «Молодого
Життя» проф. Стеф. Тисовського, проф. Петра Франка, коман-
данта Дм. Вітовського, довголітнього команданта пл. таборів на
Соколі проф. Чмоли, освоєника на Закарпатській Україні, проф.
Остана Вахнянина, проф. Леоніда Бачинського та теперішнього
Верховного Отамана проф. Северина Левицького.

Вам, дорогі творці Пласту і провідники його, слава.

Ви сповнили совісно покладений життям на Вас обов'язок,
йдучи рівним раз витиченим шляхом не зважаючи на всі трудно-
щі і перешкоди, що перехрещували Вашу путь.

Ви нераз відривались від своїх занять, кидали все і спішили
мов на поклик дзвона, який лунав сильно і чарівно.

Ви не зважали ні на що, своїми очима повними як насолоди
так огню бачили тільки одне: далеку, безкраю синю далечінь
і прямували туди. ...а там прояснювалося рожево-огненне сонце
ідеї.

Ви були вірні пл. присязі, промірюючи тернистий шлях
України, творили нові, непоборимі кадри, лицарів стягу орла
Скоба.

Наслідки Вашої невтомної праці увінчалися успіхами. За
Вами стояла вже 8000-тисячна армія вивінувана лицарськими
прикметами, озброєна відвагою шляхотного духа, яка на кив руки
Верховного Отамана готова була стати до рішучих змагань — з
дикунством, з драконами і звірюками.

За Ваші, так цінні труди і пильні старання у Вашу честь
далеко від близьких і Вас самих запалили «Бурлаки» ватру, яка
хай горить і прославляє Ваше Діло.

Не вибрали ми на цей світлий празник, велико-панські салі,
кулоари отелів чи ресторанів, а так скромно, на лоні природи,
так, як Ви цього хотіли — відсвятковуємо.

Тільки жаль, що в цей день не запалить такої ватри в обез-
доленім Краю Ріднім.

Тому ти наша ватро гери високо... високо, щоб бачили твої
огненні язички полум'яні ті, які не сміють собі запалити такої,
і ті, що заздрять нам нашого щастя; щоб бачили наш огонь, який

горить в далекій чеській землі і який має освітити 20-ліття У П. У. — прийдешнім.

— Хай твоя полум'я бухає в наших серцях.

— Хай твій огонь буде нашим і спільно з надходячим Днем Воскресення накарає історію нового.

Його теж замучила несвідома товпа за правду.

На його ідею теж видавали ганебні закони.

Його думки теж були на індексах.

Та тирани вмерли, старі спорохнявілі престоли розпалися, драконські закони вписали до архівів історії а великі змістом, чисті характером думки побідили.

В цей його день у всіх Українців, мимоволі линуть думки на наші розтерзані землі.

— де стільки згинulo в сибірських снігах, в таборах Домб'я, Берестя, Тухолі, у чека, під большевицькою «стенкою» і в ромунських сігуранцах.

А як задзвонять великодні дзвони і під акомпаніамент пісні «Христос воскрес із мертвих» —

огортає всіх нас невимовна радість, оспалий рабський дух інертності уступає місце свіжому завзяттю, яке сталить і направляє до нових поривів до нових змагань до остаточної і неминучої перемоги нашої ідеї.

О Ти Божественний. Навчи нас так гаряче любити пластову ідею, як Ти свою любив.

Навчи і нас так за неї страждати як Ти страждав.

І при сьогоднішній ватрі, в так скромний ювілей 20-ліття У. П. У. благослови нас на велике діло, яке нас чекає.

Дай нам залізної сили, витривалості, запалу і успіху у всіх наших починах і змаганні, щоб ми дійшли до обіцяного раю де під синьо-жовтим прапором, від Кубані по Сян — річку мрійно усміхається наша батьківщина.

«Скоб».

Т. Г-вич.
Данціг.

ПЛАСТ А КОРПОРАЦІЯ.

Ця стаття писана у вересні 1930. р. і була призначена для «Пластового Шляху». З огляду на це, що з розв'язанням У. П. У. «Пл. Шлях» перестав виходити, а торкнені тут питання не втратили актуальності, дозволю собі подати її в цілості без змін. — Автор.

На цю тему мав я нагоду говорити з одним німецьким пластуном. Цей сказав мені, що у німців, коли юнак виїде зі школи, а попадає до студентської корпорації, він для пласту страчений, хочби передтим був незнайим юним ревним пластуном.

Це питання набрав у нас чимраз більшої актуальності саме тепер в період творення укр. студентських корпорацій. Нам пластунам треба остаточно це питання передискутувати і зайняти до цієї справи ясне становище.

Раніш ніж висловлю мій погляд; як Пласт має ставитись до студентських корпорацій, хочу сказати дещо про методи, якими виховує корпорація своїх членів.

Отже, що таке корпорація?

Корпорація це гурт студентів 20—30-люда об'єднаний спільним кличем та взаїмним братерством. Життя на зовні нормується після загального статута, а внутрі об'яте воно особієм подрібним правильником. Кличі корпорації переважно такі: «Україна, Честь, Братерство»; «Батьківщина, Честь, Обов'язок», «Honor vita carior» і ин. Кличі давних німецьких буршів як: «Wein, Weib und Gesang» між нашими корпораціями на пастя не приймаються. Студентські корпорації це організації, що стоять на строго національних принципах.

Дальшим завданням корпорацій є виробити у своїх членів почуття особистої та національної чести, а через те стремитись виробити серед української суспільности тип джентельмена.

Третім завданням корпорації це товариське співжиття, що виробляється при помочі спільних комерсів, прогульок і пр.

Я далекий від того, щоб поборювати корпорації, як новий тип студентських організацій на українському ґрунті. Навпаки я пересвідчений, що оскільки вони будуть зміло поведени то вони можуть багато користі принести та повести укр. студентство на правильні організаційні шляхи. Хочу одначе звернути увагу на один момент, іменню чи можлива та чи пожадана є участь пластунів у корпораціях?

Це питання насувалося мені за весь час моєї приналежності до корпорації і до Пласту рівночасно. Сьогодні я хочу поділитись моїми думками і спостереженнями на цім полі з ширшим пластовим загалом.

В засаді Пласт і корпорації стремлять до цієї самої цілі: Виробити Батьківщини тип життєздатного громадянина. Ріжниця одначе та, що Пласт розпочинає вишкіл в шкільній лавці і цей що остає в Пласті після існуту зрілості не можна сказати громадсько підготована одиниця. Тим саме Пластуни ріжняться від своїх співтоваришів на початку студії. Не дивниця, що токий Пластуни увійшовши до корпорації сейчас вибивається і в короткім часі займає там відповідальні становища. Для корпорації це безперечно корисно, однак для Пласту така одиниця на якийсь час, як незовсім страчена.

Пластуни увійшовши до корпорації мусять підпорядкуватись всім постановам, що там існують як рівнож і кодексові чести. Покищо це справа не мала у нас засадничого значіння, одначе сьогодні вже творяться пл. кодекси чести і тим самим пластуни-корпоранти увійдуть в суцєречности, колиб в якій корпорації кодекс чести не годився з пластовим.

Дальшою справою є справа частих міжкорпорацийних конфліктів на форумі студентського життя. Абстрагуючи від добрих чи злих сторін та підкладу, на яким ці непорозуміння повстають мушу ствердити, що їх уникнути неможливо. Це вже є характеристичне для студентського життя. Скрізь де пливе молода кров, де є повний запас енергії там мусять бути і боротьба, що дає життєву школу та гарт. Однакож як недопустимі є непорозуміння між членами одної і тої самої корпорації так і недопустимі є спори між подивоклами пластунами. Однак їх не буде можна уникнути оскільки пластуни будуть розпоршені по ріжних корпораціях.

Третім чи не найважнішим моментом в житті корпорації і пл. курії є те, що як у членів корпорації так і у пластунів виюється почуття, що як одну так і другу організацію ставити на першім місці в студентськм житті перед всіма иншими організаціями, як професійними, спортовими і пр. Як жеж це погодити? Корпорант в одній особі. Пласт і корпорація йдуть часто шляхами, що себе перехрещують або навіть зі собою колідують. Словом, що пластуни, який належить до корпорації не може бути вповні пластуном, він мусить часто рішати між пластом і корпорацією, що веде тільки до занедбання його пластових обов'язків.

Який, отже, вихід з цієї ситуації?

Чим має руководитись пластова молодь, що опускає шкільну лаву а вступає в студентські ряди?

На ці питання постараюся дати вичерпуючу відповідь.

Ще до недавня поняття «пластуни» обмежувалося до поняття юнака 12—18 літ, отже не торкало воно зовсім студентської молоді.

У инших народів остало воно таким до сьогодні і тільки є там одиниця, що по укінченні школи всеціло віддаються пластові. У нас одначе життя поділявалося до иншого. Через недостачу студентських корпорацій, що являється органічною частиною студентського життя потворялись на корпораційний лад пластові курії як: «Лісові Чортви», «Орден Залізної Остроги» та ин.

Я особисто маю нагоду приглянутись німецькому організаційному життю. Німецькі корпорації є сильно зріжничковані так під оглядом ідеологічним, як і організаційним. Корпорації того самого типу в різних високошкільних осередках творять т. зв. картелі себ-то союзи. Таких союзів є кілька і вони є, мотором студентського життя.

У нас помічаємо деякі спроби творення того роду корпораційних союзів, напр., РК. «Чорноморе» є об'єднані в один союз під проводом Вибірної Верховної Корпорації. Нам пластунам треба до цієї справи зайняти ясно określене становище. Життя подиктувало нам корпораційний устрій в курінях старших пластунів, що об'єднують у 90% студентів, отже куріні старших пластунів являються сьогодні нічим іншим, як тільки своєрідним типом студентських корпорацій, опертих на окремих статутах і законах. Старший пластунок оскільки хоче всецільо віддатися праці у пластовому куріні не може роздвоюватися на пластуна і корпоранта. На мою думку життя розв'яже цю проблему так, що пластуни залишаться в пласті, а для непластунів лишаться студентські корпорації.

Тут хочу звернути ще увагу на одну сторінку життя пластових курінів. Оскільки ми мали стати на такім становищі, що пластунам не вільно належати до студентських корпорацій то мусимо рівнож поширити діяльність курінів старших пластунів у тім напрямі, щоб старші пластуни були все через свої куріні в куріні студентського життя та були змушені брати в ньому активну участь, як напр., на професійному форумі. На мою думку дотепер замало зверталось в пластових курінях на це уваги.

На кінець ще де кілька слів. Фактом є і це, признають навіть «вороги» пласту, що у пласті згуртовані найкращі одиниці української молоді. Ми стурбовані з закидом, що ми замкнувшись у мурах пласту, лишаємо позаду цей менш активний елемент, що потребує проводу. Люде з ініціативою, мовляв, замкнувшись у пласті і ренту молоді лишають на поталу долі. Це безперечно закид поважний, одначе він не є аж так великий, щоб ми мали задля нього висити розгартіям заміщення у пластове життя. Ще поза пластом найдуться одиниці, що поведуть студентські корпорації на правильні шляхи і тоді ми будемо з ними йти до досягнення спільної мети.

РЕМІСНИЦТВО Й ПЛАСТ.

(Серед членів литовської організації «Залізного Вовка» існує багатовимовний клич: «Вільно не наше» — «Здобудеш його»).

Кожда нація мусить стати на тому становищі свого розвитку, щоби всі діянки життя відмежувати від впливів чужих, головно ворожих сил, та взяти керму всего життя у свої руки.

Отже по програній в 1920 р. належить нам в чин і діло перевести клич: «Київ і Львів ще не наші» — «Здобудете їх». В міста мусимо вселити весільний, на все відпорний український дух, тим самим надати український характер краєві та збільшити наш стан посідання. Зробити це може лише великий рух молоді — Пласт. Тому клич опанування наших міст являється життєвою потребою нового покоління, цілої Нації. Від нього залежав наш визвольний рух десять років тому, від нього залежатиме і в майбутньому. Від цього, як ми розв'яжемо це питання залежатиме наш дальший державницький розвиток.

Засаду, що міста надають вигляд краєві ніхто не заперечить. Тому теж цього доказувати не треба. Рівнож кождий з нас розуміє що той панує на Україні, хто перед веде в українських містах. То ж, зовсім не дивно, що Західні Землі належать до

Польщі (міста заселені польським й жидо-польським елементом) а проча частина України надаліше остає в московському ярмі (міста — це твердині московських і жидомосковських впливів). І як довго ми не освідомимо собі цього, що не лише «хлоп і поп» творять націю, що треба опанувати міста, промисл і торговлю, так довго ми не скористаємо як слід з досвіду наших визвольних змагань.

Чи одною з причин, що ми ще досі не здобули своєї держави а зажди ще тиняємося під чужими тинами, не є це, що в час Великої Української Революції наші міста в дійсності не були нашими.

Переменити їх характер мусимо ми, ми молоді, для яких у світі немає нічого неможливого. Лише віру маймо у свої зусилля, а мрії наші стануться дійсністю. Та не слів нам треба, але діл, чину й ще раз діл. Тому теж всі зорганізовані Пластуни повинні докинути бодай одну цеголку до розбудови українських міст і всі мусимо всіми силами взятися до праці, кождий по своїм силам. Ні хвилини не сміємо спочивати, кожда навіть забава, гутірка повинна бути належно використана.

Яке значіння мають міста — це як слід пізнали ми в час наших визвольних змагань. Бої в кождому місті є відповіддю на це питання. Перемишль упав тому, що був «не наш», Львів теж по трьох тижнях піддався ворогові, а Київ... Кількож то разів «Матір українських городів» зміняла свій флаг?... Від жовто-блакитного через триколірний московський до червоного більшовицького...

Авсе це через те, що ми як слід не зрозуміли значіння міст, значіння того елемента, що замешкує ці твердині, наразі чужих впливів. То ж нищо чужі впливи — скаже дехто. Та легко казати, але до діла мало охочих. А діло пекуче й вимагає скорого ділання, ділання послідовного, сумлінного, совісного. —

Опанувати міста можна при допомозі опанування ремісничої молоді, гуртуючи її в Пласті.

Згуртувати ремісничу молодь в Пласті це зовсім не легка справа. Не можна прецінь її втягати лише для самого «пластування» й опісля вишколювати її як середньошкільну молодь.

Ремісника треба перш за все зацікавити Пластом, і то так зацікавити, щоби він сам набрав охоти й бажання виснатися в лави Синів Скоба, і щоби звідти ніколи не випсубався. Опісля сталим вихованням творити в ньому характер, характер сталевий, вишколювати волю, виховувати в ньому національну душу, та національній і особистій гордості.

1) Кождий Пластунок мусить бути національно гордий, мати свою людську гідність. Раз на все повинен собі затамити, що проханням ніколи, нічого, нігде й від нікого не дістане а буде мати лише це, що сам собі власними силами здобуде. Це є перша передумова. Сильна віра у свої зусилля.

2) Всюди повинен явно зазначувати свою національну приналежність і гордитися тим, що належить до великого роду українського, що був і буде могутий. Повинен вірити, що лише це є добром для нього, що добром є для Української Нації. Що є злом

для Нації, це є злом для кожного Пластуна. Добро Нації найвищий закон. Це друга передумова.

3) Правдивий Пластун ніколи не піде на жадні примани воюга. Все буде уважати їх видумками, нецирістю. Він вірить і служить Великому Ідеалові, якому на імя Українська Держава. Це найважливіша передумова. Віра у власний Ідеал.

Коли юнак відповість тим вимогам, тоді щойно він стає правдивим Пластуном — тілом і душею. Кожний інший, це звичайний манекін, або лялька в пластовому однострої.

В Пласті потреба лише людей чину, людей повних віри у свої зусилля й зусилля цілої Нації.

Ми всі твердо мусимо вірити, що час, в якому рішиться доля України прийде. Щераз підчеркую прийде. І таких людей, що відражно глядітимуть в життя, що з певною насолодою поборюватимуть всі перепони, що віритимуть в себе й у свої ідеали, таких людей створить Пласт.

І чи такого відродження духа потребує лише українська студіюча молодь? Ні! Цілу Націю належить відродити, належить влити нові живі соки в кров нового покоління, будьто воно студенти, ремісники, чи селяне. Треба вже раз прочистити той солодкавогнилий сонух стерва, що так розпаношився в нашому оточенні. Треба, щоби сильна, чиста струя відживила наші органи. І коли в тій засаді виховаємо нове покоління, то Україна сміло глядітиме в майбутність. В крові кожного Українця відізветься кров лицарів, кров, що не знала компромісів ні угод. Тоді наші міста стануть дійсно нашими і ми будемо господарями на нашій і своїй землі.

Та мрії так довго остануть безплідним маяченням, як довго ми свої слова не переміним в діла. Починаймо з малих діл. Вони зродять великі й доведуть нас до Великого Святого Чину.

Старші Пластуни і старші віком Юнаки мусять бути виховані так, як вимагає цього сучасна хвиля, і в той самий спосіб виховати й ремісника й селянина на гідного, вірного сина Українського народу й чесного горожанина Української Держави. Всяке інше виховання не повинно мати в нас місця.

Ані тип опортуніста-угодовця, що зі всіми годиться й жде аж доля сама йому до рук впаде, ані тип вселюдського брата, що дбає про гуманність і загальнолюдські інтернаціональні клічі не відповідатиме правдивому типові українського Пластуна.

Український Пластун дбає виключно про Українську Націю.

І перш за все український Пластун-ремісник повинен усвідомити собі це, що не сміє він ані для своїх власних інтересів, ані для інтересів своєї класи занедбувати справи Нації та працювати на її некористь. Український ремісник повинен перш за все задержати український характер міст і створити сильний український промисл і торгівлю.

Колиж так не буде, коли лишиться так як є, що ремісник ради задержання клієнтелі «цвєнькає» по польськи, або ради мнимого поліпшення стану ремісництва переймається соціалістичними клічами, то в тому случаї ми ніколи в чин і діло не впровадимо кліч — *«Київ і Львів це не наші»* — *«здобудете їх»*.

Гена Приблуда.

СВЯТО ВЕСНИ.

(Спомин-фантазія свята «Важняниців», Прага).

I.

Ще не було третьої години, як нас збудив острій звенькіт будильника. Ми схопилися як попарені, одяглися немов вояки на «тривогу» та відітхнули щойно вийшовши на двір. Було ще зовсім темно. Якось ріденька мряка та великі клаті чорних хмар, що якось без ціли блукали по небі, як нам видавалося, робили ніч ще темнішою. Ми перебігли знані переулки і за хвилину опинилися у сосновому лісі на досить таки поганенькій стежці. Тут була така тьма, що і на один крок не було видно. Пустили ми на перед Орлине Око, бо він ще найкраще знав дорогу. Щоби нас провадив. Ми мали вправді електричні ліхтарки — але не хотіли світити. На щастя дощ, що ще вечером крапав, зовсім перестав і булоби зовсім приємно, як-би час-від-часу не цьвякало болото під ногами. За добру хвилину ми вибралися на якусь більшу доріжку та увійшли у рідкий, молодий ліс. На сході поволесеньки прояснювалося. Хмари немов утікали перед надходячим днем та утворивши широкий півкруг відступали крок-за-кроком назад. Тепер прийшлося спинатися у гору. Чим далі — то все срімкіше. Вкінці треба було лізти по скалах та камінюках. Нарешті побачили ми вершок: нашу ціль. На фоні неба остро рисувалися мокрі чорні скали. Ще кілька кроків, чи краще сказати скоків, і ми опинилися на місці.

Наш перший погляд — на схід. Наближаючийся день візувався острим ясно-блакитним клином у темну синяву нічного неба. Хмари немов у переляку втікали все далі на захід, тягнучи за собою довгі смуги. А там — блідий, немов поморщений, місяць біг за гору аж фіолетний серпанок розвивався. Кругом нас долини — це повні білої мряки, що клубилася та крутилася від найменшого подиху вітру...

Ми старалися розпалити бодай малу ватру та тільки багато диму наробили.

Стали в півкруг — лицем до сходу. «Струнко»!

«Ми Сонця ясного діти,

Вольного Вітру брати»... зазвеніло металем з молодих грудей. А провідник говорив своє «Слово до пластунів»:

II.

«Червоною стрічкою тягнеться через усі вірування та релігії від першого примітивного пра-чоловіка — аж до сьогодні: величний культ Даж-бога життєдайного, — Сонця. Від першого, повного німого подиву, погляду пра-чоловіка аж до сьогоднішніх великодних співів, гагілок та ігор, — все поклонявся та покланяється чоловік могучій Силі, тому відвічному жерелові всего життя; все радувався та радується його світлом та теплом; все сумував та сумує коли тратить їх. Правда, інакше воно було у первісного чоловіка, — інакше сьогодні виглядає. Колись, як ще

одиноким жерелом світла та тепла було Сонце — був чоловік цілковито від нього залежним так безпосередньо, як і посередньо через природу, що його обкружала. Але пізніше, як Прометей украв у безсмертних богів «іскру огню великого» та приніс на землю, став чоловік певною ногою на шлях до цивілізації та почав їти зпочатку черепашиними кроками, — але чим далі, тим скорше. І сьогодні, коли йде семимілієвими кроками та опанував мало-що не цілу природу — багато річей заступив штучними, много удосконалив, від многих став незалежним. Але всетаки, хоч як високо піднявся чоловік силою свого розуму — не збагнув він всіх сил природи, не визволився з під їх впливу і здається це йому ніколи не вдасться. Одною з таких сил — це Сонце. І сьогодні тяжко собі уявити життя у природі без нього. Або його вплив на душу людини. Що може заступити цей вплив, який є здається одинокою причиною великих красових ріжниць та чи не одиноким жерелом всего мистецтва та уміння, всієї радості та смутку, всіх великих почувань разом зі всіми змаганнями, поривами та прагнєнєм, без яких життя не було-би життям. І тому люди, що відчували свою залежність від Сонця, що бачили його могутню, цілим життям керуючу силу, а які не могли своїм розумом його збагнути — віддавали йому належний поклін та творили величну віру. І християнство не було у силі побороти своєю абстрактною містикєю на реальному підкладі основаної віри у поганських богів та получених з тим обрядів. І знаменитою розв'язкою цього питання буде думка злучити в одно деякі свята поганської та християнської віри, що своєю суттю близькі собі. Коли приглянемося Великодню, то побачимо, що це не є тільки історичне свято Воскресення Христового, але що це свято має також своє символічне, значіння, а саме: побіди добра над злом, світла над тьмою, воскресення-підйому по смерті-упадкові, є гимном нового життя та життєрадості. І символічно закріплюємо велику схожість з поганським святом Весни — Воскресення Природи, святом побіди Сонця-світла над Зимною-тьмою, святом нового радісного життя по зимі-смерті. Наші великодні гаїляки та обряди мають неспорний поганський характер і є доказом, що прадавній поганський культ Сонця є так сильний, що втиснувся і до сьогоднішньої християнської віри.

Для нас важне, чому ми, пластуни, звертаємо велику увагу на це свято та як маємо його розуміти і як святкувати.

Ми, хочемо вижити всіх средств для відродження людства, для втворення нового сильного чоловіка мусимо звернути увагу на всі чинники, що мають який-небудь вплив на життя людини. Тому Великдень для нас є символом Воскресення духа, розбудження нового життя, життя повного радості, повного запалу та охоти до праці. Це свято мусить бути для нас переломовою хвилиною, де ми хотілиби *насилно* збудимося з духового сну-півсмерті, де ми докладно розважимо наше попереднє життя зі всіми його хибами, блудами та гріхами супроти Великого Закону. Це має бути очищуюча купіль, у якій змиємо все, що на нас тяжить, нас осквернює. Це мусить бути момент найвищого підняття духа, що додасть нам охоти, завзяття та відваги до боротьби із тьмою-злом на цілий довгий рік... Цей момент мусить зробити із нас пластунів — орден модерного лицарства. Мусить бути гимном

життєрадості, гимном братерства та любови, гимном самопосвяти — служби другим. Мусить бути вкінці поклоном Природі та її силам, яко знак, дійсно

«Ми діти Сонця та Весни,
Ми діти Матері Природи»...

Перша весняна купіль, що за хвилину нас чекає — хай буде для нас незабутнім символом очищення та гарту.

Тепер подумайте у глибині душі над цим, розважте свій шлях та твердо рішіть: не зійти з нього!

III.

І похнюпилися на хвилину молодечі голови у глибокій, задумі. Кожний перебирав у думках своє, застановлявся над своїми хибами, над своїм душевним сном-смертю. У нутрі, десь глибоко у серці щось ворухилося, щось ясне та радісне пробивалося наверх. Якось могутня сила випинала груди, наливала криці. І піднялись гордо голови, засвітилися очі вогнем святим і з грудей вирвався дужий спів:

«Зазвенімо разом браття
Піснь воскресну, піснь святу»...

А Індіанське Серце вискочив на скелю:

«Не дивуйтеся, що думи глибокі
Будять речі та сльози пекучі,
Там на провесні дзвінкі, потоки
Прудко, гучно збігають із кручі»...

Та в тім немов на даний знак все вмикло: На високому чолі провідника, що сидів на камені лицем до сходу спочив перший золотий поцілуй сходячого Сонця. Провідник встав та повагом немов у екстазі і пішов Сонцю на зустріч аж над стрімкий обрив скалистої кручі. Всі пішли за ним, впали на коліна та простягнувши руки до Сонця, тихцем повторяли молитву за провідником. А він закинувши голову назад та простягнувши руки молився:

IV.

«Сонце, Даж-боже Великий.

Ти, початок і кінець життя. Ти символ сталої сили та радості — у Свято Весни, у Великий День — вислухай нашу молитву.

Ти гріло своїм теплом на гаявинах лісів наших предків і додавало їм сили перемагати непоборні перешкоди і ставати — Людьми.

До Тебе, Даж-боже, палили жертвенні вогні серед Деревлянських лісів.

Твоє проміння грало на шоломах вірних полків Володимира Великого.

Ти було провідником чайкам лицарства козацького на розбурханому морі.

Ти золотило булаву Великого Богдана.

Ти сповняло завзяттям серця синів Народу Українського у тяжкій боротьбі за правду і волю рідного Краю.

Ми, пластуни, діти Твої, молимося Тобі.

Ми, що хочемо аби весь світ був царством твоїм, щоби не було смутку у душі а злости у серці людини. Ми, що присягли їти стежками, осяяними Тобою. Ми, що будемо до загибуні змагатися за волю Краю Рідного — просимо Тебе:

Хай Твоє проміння завжди світить у наших очах.

Хай Твоєю енергією сповниться наш розум.

Хай світлом і радість променіють наші серця.

Велика й радісна наша мета. Віримо, що з Твоєю, Сонце, усмішкою дійдемо до Ньої».

V.

Скінчив а золоте Сонце, що піднялося вже трохи у гору, цілувало його і всіх других. І без приказу немов радісний крик душі, залунали любі слова:

«Ми діти Сонця і Весни,
Ми діти Матері Природи...»

«Веде нас гордо вільний стяг
До щастя, слави і свободи»...

Чи чули ви коли хорову рецитацію? А знаєте, що ще далеко більше вражіння вона робить саме на тих, що рецитують, чим на тих, що лиш слухають. Широко гомонів дужий голос:

Жити хочу. Геть думг сумні.
Тож тепера Весна золота»...

Могутні слова наповняли якоюсь незнаною силою, зроджували нову енергію, новим завзяттям очі розпалювали, випростовували плечі, голову у гору здіймали. А груди так і наповнялись аж до самих вершочків холодним та вохким, але якимсь живущим повітрям.

Щецрть налите серце мусіло вилити своє почування і понад ліси, гори та долини неслись, сьогодні якоеь незвичайно святочні та повні захоплення слова:

«Ще не вмерла Україна...:
Душу, тіло ми положим»...

VI.

Останнім поглядом попрощали ясне Сонічко, що успіло таки високо піднятися та вже гарно пригрівало, ще раз усміхнулися до блідно-зелених вершечків оточуючих гір (а ви знаєте яка чудова, ніжна зелень ранньою весною) — усміхнулися тай побігли у низ.

А над потічком мерцій роздягнулись та у воду. «Перша весняна очищуюча купіль». Червоне від холодної води та нагирання тіло, нашіло привмним теплом, почування сили та здоровля наповняло всіх.

Прозаїчне вправді але природне та привмне закінчення цього свята творило здорове та обильне — снідання.

А потому:

З піснею на устах, через ліси, гори та доли, на зустріч Сонцю Золотому...

Гуцул.

«Бурлака».

ВАТРА У 20-ЛІТТЯ У. П. У.

Прийшлось цю радісну і сумну річницю відсвяткувати на чужині.

Вибрано догідне місце, уложено ватру...

На дворі тепло... тихо... темно...

З далека чути голоси своїх... Надійшли гості... Ми раділи присутністю п. доц. Бориса Лисянського, п. Команданта С.У.П.Е. Д. Козіцького, Др. Кандиби, чеських пластунів та інших.

З ударенням 12 год. спалахнула ватра, а звуки п.л. присяги широко лунали по лісі, шугали тих, що виходили їм на стрічу а радо їм прислухувались. Шукали своїх дерев, своєї стріхи, своїх... Але не находили... Чеський ліс не розумів слів укр. пісні, а свої під чужою стріхою — спали. І слова верталися відгомоном до нас сумні-сумні, як діти без матері, сідали на галузках дерев і притядалися «бурлацькій» ватрі.

Ватра розгорілася... А на слова бр. курінного, Козака Нитки, вона вдоволено потакувала і, наче-б то розуміла зміст його слів: «Двайцять літ минає, як краці із синів народу розиростерли свої крила до лету, до щастя, слави і свободи».

«На порозі 20-літнього існування, нашу гордість, нашу мрію, знищено».

«Та ми не нарікаємо:

Натиском поривом, дружньою лавою
Сили покажем свої
Підем в казку роботи і слави
Підем сміятись в огні».

Гарне вражіння лишила деклямація бр. Моріца «Марш Молоді». Дальше слідував реферат*) бр. Ваканського. — По рефераті настала тиша лише зорі мерехтіли і ліс співав свою пісню. Очі всіх звернулись на ватру і відтворювали минуле... Та захоплені словами вірили, що знову підем змагатись...

На наше шире прохання промовив п. доц. В. Лисянський. З його уст поплили гарячі, батьківські слова любови й науки:

*) Друкуємо на іншому місці. Ред.

«Не горить таким вогнем, котрий безкорисно горить і без сліду погасає, але таким, що палить, руйнує все зло, таким з котрого родиться нове, здорове».

«Виховуйте дисципліну тіла, дисципліну духа, що так конче потрібна до побороення перешкод, які стояли нам в дорозі до нашого ідеалу».

Офіційна частина кінчилась...

Ватра погасала... і примусила сказати п. Команданта Козіцького своє слово:

«Ватра погасає. Але хай не погасає вона в наших серцях. Хай горить і розгориться у всевітну пожежу з котрої має вийти:

«Соборна Україна!»

Ватра скінчилась пл. гимном.

Ми розходились а ватра прощала нас сумними вугликами, що тліли в попелі.

Вертаючи, чеський ліс розбуджений блеском ватри, стояв спокійно роздумував над тим, що чув. Хотів зрозуміти наші слова. Потемніло. Цікаві зорі, що продирались крізь хмари, поховалися.

Тихо.

Природа лише співає нашу пісню:

«Христос Воскрес!»

М. Б.

ЗНЕМІГСЯ.

(Нарис).

Щирому другові, визначному Пластунові на еміграції, інж. Євгенові Кульчицькому, — цих кілька скромних слів, присвячує автор.

Полонини рідними йому.

І як він був молодим пишався ними.

Любив виходити на верхи і усміхаючись вдивлявся як заходило гаряче сонце й ховалось за лісами, лишаючи за собою наче човен на воді, широкий кровавий шлях на безкрайому блакиті неба.

Або:

Не раз в ночі як мосяжні проміні місяця пробивали густу верховинську темряву, тиху наче смерть, та освітлювали красний обрій, сині бори, нагі скелі, та високі сосни.

Захоплений ними він відтворював собі легенди про Довбуша та про його велику силу...

І він хоч виріс...

Хоч покинув батьківський дім...

Хоч пішов до чужої школи...

Хоч тяжко пробивався в життя...

То він не забув тих молодих мрій.

Він їх довів до одного могутнього — *зотіння...*

Химерна доля примусила його, як багато інших покидати родину.

Він не міг знести поганьблення та збещення національних святощів.

Він і сидів в тюрмі.

Це за те, що його душа горіла молодечим поривом.

За те, що прекрасно володів мовою і душею народа.

Він був членом Українського Університету у Львові.

І подібно як Християне молилися в катакомбах, так він ходив на лекції.

А вкінці доля кинула його на еміграцію.

Прага прийняла його як всіх інших — безбатченків. Може навіть і нишком насміхалась із члена 40 мільйонної нації, що наче сирота сьогодні чи завтра опиниться на пражському брукові.

Він не зважав на те, і дальше з краєм короля Данила не рвав звязку. Пильно прислухувався його голосові а часами і сам своїми очима бачив що там діється. Радів коли свої мали успіх, смутком оповивалась його душа з приходом невдач.

Скінчив високу школу. Та злощасна доля насміхалась з нього. Будова кам'яниць, креслення.

Він Пластун. Пл. закон для нього все. Його бачили при праці при організуванні та вмільому веденні пл. частин, на сходинах, взагалі там де треба було рук і досвіду він сам добровільно голосився.

В дома до пізньої ночі, над маленьким столиком — студіював кодекс Скаутінгу.

«Брате пора-б відпочати».

Він усміхаючись відповідав, що відпочинок колись прийде.

Розв'язали Пласт. Він сказав: «Це нічого. Коли частіше і дужче нас будуть бити, гнобити, тим скорше прийде та хвилинка коли сонце засвітить».

Його душа рвалась. Протестувала. Заприсягла відплату.

І за кілька місяців навалу праці він знемігся...

— «Пустіть мене. Звільніть. Хай наберу сил. Я піду з Вами».

Повірили його словам він-жеж ніколи не голословив.

Їх багато перейшло цим етапом.

Правдою є, що еміграція вчить, виховує добрих громадян будущій Державі та... на превеликий жаль еміграція робить зарано молодих старими а ще трагічніше, що ті молоді старики на життєвім шляху часами ломляться і... надають.

О сили.

Сили, такої, щоб світові приказувати.

«Не ниште наш юний вік. Ми хочемо процвітати. Ми хочемо жити. Життя нам».

Та...

Ломляться...

Падають...

КРИСТАЛІЗАЦІЯ.

В хемії є закон, що щоби повстав, досконалий, захоплюючочарівний, фізичний кристал треба мати:

1. Чистий, хемічний розчин.

2. Спокій.

3. Час і ще раз час.

4. Тепло.

Ці фізичні умови можемо замінити на духові. Таким чином повстане докладний, видосконалений кристал духа:

1. Високі моральні закони (природні, вищі над людство).

2. Спокій, випливаючий з душі (розвиток розуму, почуття обов'язку, воля для здорової праці).

3. Час, потрібний для вищого закону, в яким має вирости досконалий кристал духа.

4. Тепло душі (любов до ества), людяність (humanita).

Кожний Пластун повинен над собою працювати аж доведе свою душу та свій характер до досконалости...

За чеським подав

Кудеяр.

Володимир С.

Верлін.

ГОРИТЬ.

Спали втомлені далеким шляхом, що вів їх зі столиці Володаря, знад срібнолентого Сяну ген у сині Карпати, на святу ім Маківку, на буйний Сокіл...

Далінь манила їх. Невідоме кликало непереможною силою, рвало вперед. В крові, своїй відчули зов Вікінгів... І йшли... Все вперед... Сонце смалило їх лица, а буйний вітер чесав волосся... Грався прапорцем, що його тримала дужа рука юнака...

Та сон зморив їх... І стійковий легесенько здрімався при ватрі...

— — — Горить — — — горить — — — горить...

Го-орить... Дзвін протяжно вдарив раз, два, і жалібно заквилів, заплакав...

Стійковий зірвався... На сході велика заграва, так і сліпить очі... А дзвін трівожно дзвонить...

— «Ставайте... На поміч треба йти»... —

І почувся звук свистка. Різкий сильний...

Здалека зойк... голос дзвона...

Зірвалися заспані й побігли...

Лиш зелені сорочки й голі коліна замерехтіли.

Кривава луна осліпила їм очі.

З палицями в руках летіли вперед...

Вихор в ухах свистав. Іскри на сухі солом'яні криші ніс.

Голос дзвона. Крик «газдів». Квиління перестрашених дітей.

Зойк жінок. Рев маржини. Все це зливалось в один трівожний акорд.

А вітер ніс іскри все більше та більше.

— «Чого стоїш... Мерщій відра у руки... Махай по воду» — кричить один.

— «Ну, скоріш по воду...» — звенить голос другого. А піт так їм з чола летється. Відра з водою носять на криші видрапуються на суху, мов чир солому водою зливають...

— «Зливай сусідні криші... Ну, чого стоїш... Разом заливайте вогонь» — приказує третій.

Та «бойки» стоять, руки ломлять. Червоні від диму очі кулаками втирають. До неба очі благально зводять.

— «Господоньку, та за щож Ти нас, бідних дітей своїх покарав... Ой-ой-ой...» —

«Поо во-оду... — по во-оду...». — Ледви вже хрипить.

І «газди» та легіні рад не рад мусять слухати приказу. Беруть відра в руки.

І вітер свище...

Полум'яні, горячі, кроваві язики з насолодою лижуть бервена, стіни. З реготом вискакують кризь вікна. Освічують темні ночі.

Ясно мов у день... Горяч... жар...

А стихія вогню нищить людську працю й дико божевільно регочеться.

Іх трьох вихром увихається. Між свистами білосірими миготять зелені сорочки.

Голі коліна іскри палять... Піт з чола летється. Уста висохли... Очі горять...

Порядкують людьми... Лад тримають... Відра носять... Зливають сусідні хати...

В очах горить бажання:

— «Ми мусимо цю люту стихію спинити і спинимо...».

Та вітер сміється, глазує. Піддуває полум'я все дужче та дужче... іскри несе.

Стихія сильна, неблагана, а їх трьох молодих... Боротьба природи з чоловіком...

...«Хто побідить...» — колує в мозках всіх.

«Ми мусимо спинити...» і спинили...

Іскри не чіпалися мокрих хат.

Вихор щераз заревів і мов дика бестія похилився до стіп побідників...

А вони втомлені пішли. Скорше як прийшли. Не ждали подяки. Цеж був їх святий обов'язок.

А люди гляділи за ними. Як за спасителями. В далі мріли лише сірі палиці... Голі коліна... Зелені сорочки...

На горбі дідусь сивий, стояв і кровавими очима глядів їм у слід. Хрестом благословив їм путь...

— «Нехай Бог Милосерний нагородить вас «українське військо»...

3 ЖИТТЯ ПЛАСТУ НА ЕМІГРАЦІЇ.

1. Свято Юрія пластового Коша в Ржевниціях.

З ініціативи 7. курія Старших Пластунів «Бурлаки» дня 3. травня ц. р. улажено свято Юрія.

Крім місцевих пластових частин прибули на свято пластунки 4 гуртка ім. О. Кобилянської з Праги і Командант С. У. П. В. Д. Козіцький.

Свято почалось прогулькою о год. 15.

Жіночі курії вийшли пів години скорше. Мужські курії мали міжкурінні змагання в марші. Перше місце здобула «бурлацька» фамілія, друге — 5. курія ім. Шевченка.

Після вправ занести вість вирушили на «Піщак» де приготовано ватру. О год. 8 почалась ватра. Всі стали колом.

Бухнуло полум'я ватри і понад лісами понеслась пісня...

Свято відкрив бр. Яцишин. Далше слідували деклямації реферат бр. Кудеяра, промова п. Команданта, співи кошового хору, пластовий танок та національні.

Ватра закінчилась промовою бр. проф. К. Подільського.

Свято зробило гарне вражіння та підім духа, а в очах гостей піднесло значіння Пласту.

Святом проводив ст. пл. Яцишин.

(Н.)

2. Від 7. курія Ст. Пл. «Бурлаки»:

Минулої осені зібралось нас кілька пластунів у Ржевниціях, щоб обговорити справу заснування курія Старших Пластунів. Тут існує п'ять юнацьких курій.

Тяжко було нам з початку працювати. Нас не розуміли, нас боялись, не хотіли нас признати.

Згодом, працею доказали ми, що ми дійсні вихованки Пласту Галицької України; тоді аж нас зрозуміли і праця почалась спільними силами. Курія скристалізувалась і протягом чотирьох місяців, невпинної праці дійшов до великого моменту в житті кожного курія а це «Посвячення курінного прапора».

Прапор наш, символ нашої душевної єдності поведе нас далше вірною дорогою.

Нитка.

3. Посвячення прапору 7. курія старших пластунів «Бурлаки», яке відбулося дня 24 травня о год. 10 рано в Ржевниціях на площі чеського Сокола.

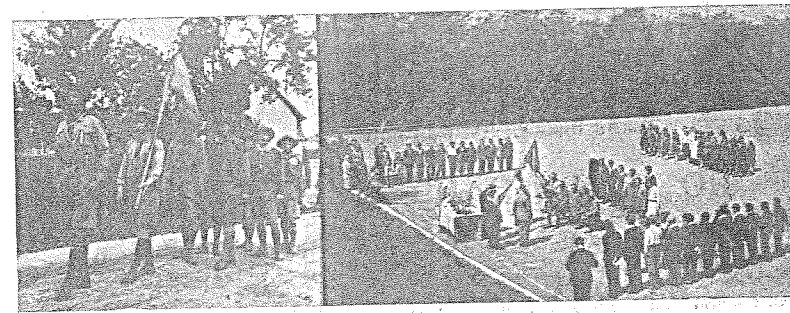
На свято прибули: представники команди С. У. П. Е., 4 гуртка ім. о. Кобилянської з Праги та ок. 200 гостей.

Всі Пластунки уставляються, курія «Бурлаки» стає перед престолом, курінний перечитує привітання а бр. проф. Подільський перечитує реферат на тему еміграційного пласту та зокрема нашого курія.

По рефераті принесли хресні батьки п. проф. презид. С. Русова і п. Богацький, прапор який священник о. дир. Дюнізій Зубрицький, посвятив.

З ряду «Бурлак» виступив іменованний хорунжий і склав на нього присягу. По нім наступила присяга цілого курія:

«Присягаємо на цей прапор, що будемо вірні пластовій ідеї та українському народу. І не дозволимо ніколи і нігде на його зневагу, хочби мали наразитись на небезпеку смерті».

Курія «Бурлаки» з посвячено- Посвячення і присяга Курія на прапор ним прапором.

Світлив інж. Е. Кульчицький.

О. Зубрицький в своїй короткій та ядерній промові представив так доступно пластовий закон, що всі дивувались і були задоволені...

Оцим висловлюємо і ми щирю подяку отцеві за тих кілька щирих слів, та за те, що він не завагався прихати на посвячення аж з Пряшева.

Свято закінчила промовою п. проф. С. Русова: «Ви вмієте шукати красу і насолоду в природі, навчіть це робити наш народ він за тяжкою працею не бачить цієї краси яка усміхається до нього».

Бабусині слова до дітей були, щирими та правдивими і дитини по собі у присутніх надзвичайно гарне вражіння.

По відспіванні гимну і дефіляді, розходяться...

І в кожного в душі родилась іскра надії... (П.)

4. Водний курія.

10. березня ц. р., в Празі заснувався курія старших пластунів, який поставив собі за ціль вишколити не тільки на здорових душею але також на здорових тілом водних пластунів.

Не вязані ні параграфами ані законами веслуємо по Влтаві... Інструктором курія є інж. Костарів, бувний старшина української флотії. Він перечитує нам покищо цілий ряд теоретичних

лекцій з історії моряцтва, родів фльоти, типами кораблів і т. д. — Практично переводити не доводиться нам часто, бо немає у нас човнів (хйба, що п. інж. Костарів нам визичає свою моторову лодку).

Але є надія, що незадовго постараємось самі для себе лодку...
(П. А.).

Праця в Пласті вироблює:

1. Характер й інтелігенцію, мужність і почуття особистої відповідальности.
2. Зручність і помисловість.
3. Здоровля і фізичну справність, витривалість і життєрадість.
4. Поміч ближнім, співпраця і добра воля в пожиттю з другими.
(Вейден-Пауель).

Зібрав та уложив інж. Е. Кульчицький.

ДО ІСТОРІЇ НАШОГО „ПРОТЕСТУ“.

Неприхильне становище деяких кругів, що стараються наш «Протест проти переслідування українського Пласту (скавтіну) на Західній Україні польською владою» представити як незгідний з правдою або бодай невірний, нашу організацію представити як «псевдо скавтову» та взагалі ставлять під знак запитання наше існування, — примушують нас додати певний доказовий матеріал, який належно освітлив-би цілу справу. Зібрати його нелегко, бо про це старається заінтересована у цьому ворожа сторона, яка має до помочі цілий адміністративний апарат. Головні жерела, з яких черпаємо, є українська преса, що виходить у Галичині (під Польщею). Ясно, що польська цензура неперепустила дуже неприхильних для Польщі вісток, але зате, ті лані, що оминули цензурний олівець, — заслуговують на повне довіря.

Для улекшення перегляду ділимо матеріал на кілька відділів:

1. *Паціфікація у Галичині.* (Західна Україна) є сьогодні загальнознаним фактом. Годі нам тут помішувати цю величезну скількість матеріалу, що до нїєї відноситься, — тому відсилаємо до книжок, у яких є зібраний весь матеріал: а) «На вічну ганьбу Польщі, — твердині варварства в Європі». Видання Проводу Українських Націоналістів, Прага, 1931. р.; б) Погром проти Українців — Видання Виконавчого Комітету Союзу Укр. Емігр. Орг. — у англ., фр., нім. та чеській мовах.; в) *La Plus Sombre Pologne, Lousanna, 1931.*; г) *Polish Atrocities in the West Ukraine, Vienna, 1931.* і багато інших.

2. *Переслідування українського Пласту у Галичині* почалося рівночасно з великим розростом та розвітом Укр. Пласт. Уладу у повсюбному часі. Загально знані є на пр. кількакратні арештування косівських пластунів та їх провідника скавтамстра М. Горбового.

Однак до своєї вершка дійшли ці переслідування в часі «паціфікації» в 1930. р. Подаємо яко примір уривки з укр. преси, які перепустила польська цензура:

«Діло» ч. 215 з дня 27. IX. 1930. р. ...Розв'язано читальню в Галях Виянних за нараду батьків у справі заснування Пласту...

«Діло» ч. 216 з дня 30. IX. 1930. р. ...арештували проф. скавтамстра Л. Бачинського...

У тому-ж числі «Діла»: В п'ятницю 26. вересня політична поліція у Львові перевела коло 40 ревізій у членів «Пласту»... Тут забрали пластові акти а льокаль опечатали... Переводили ревізію і у дівочому відділі «Пласту» у гімназії С. С. Василянок у семінарії при вул. Длугоша... Львівська поліція перевела ревізію в неділю у дівочих відділах «Пласту»... забрали пластові книжки та документи. Того-ж дня переведено ревізії і на провінції...

«Новий Час» пише подібно у числі з дня 1. X. 1930. р. та додає: ...В п'ятницю місцеві поліційні органи під проводом комісара Олішкевича перевели в Перемишлі у всіх фахових школах, научних установах і українських товариствах докладні ревізії. Ревізії почалися всюди одночасно, десть біля години восьмої ранку й тревали цілий день. Перешукувано докладно всі поміщення, навіть стрихи та пивниці. У висліді ревізії зведено до слідчого відділу цілі стоси всяких брошур, книжок, записок, актів, пластового знаряддя і т. д. Рівночасно арештовано багато Українців, головно абитурантів та студентів. Притримали гімназ. учителя Л. Бачинського і сина Володимира Загайкевича... В ревізіях і арештуваннях взяли участь 80 постерункових під проводом «пшодровників» та розвізачків.

В Дрогобичі переведено теж ревізії в «Народньому Домі», в укр. гімназії, в «Просвіті» і дівочій семінарії СС. Василянок. Переведено також ревізії в Бориславі та Трускавці. Арештовано директора тої гімназії Вол. Кузьмовича, вчителів і учнів. Разом арештовано в Дрогобичі та Бориславі біля 30 осіб... У зв'язку з ліквідацією «Пласту» переведено також масові ревізії в Станіславові, а саме в «Селіській Бурсі», жіночій гімназії «Рідної Школи», в «Українській Веселі», спортовому товаристві «Пролом» і Пластовій домівці... У зв'язку з тими ревізіями старости згаданих міст видали заборону розвивати Пластові дальшу діяльність... «Газета Поранна» пише з того приводу, що польська влада стоїть на становищі, що український Пласт може існувати тільки в рамках «Зв'язку Гарцера Польського».

«Діло» ч. 217. з дня 1. X. 1930. р. Ревізії в Станіславівщині... переведено ревізію... в домівці старших пластунів. У всіх пластових опікунів забрано майже всі пл. видання, відзнаки, однострої та інші перед і новозні легально видані твори пластової організації... В тому-ж числі: Львівська поліція перевела ревізію в ремісничому пластовому курні ім. Остапа Вахняниши... забрали пластові книжки, записки та переписку.

«Діло» ч. 219. з дня 3. X. 1930. р. ...переведено ревізію в домівці Пласту і позабрано різні легальні журнали, часописи, книжки і пластові записки... При ревізії у Пласті забрано полєве шатро, брошуру «Життя в Пласті», картон з тризубом та нотатку дижурів в Пласті...

«Діло» ч. 218. з дня 2. X. 1930. р. В ночі з четверга на п'ятницю невідомо рука підложила вогонь під таборські будинки на Соколі біля Підлютого... Цю саму вістку подає «Народня Воля» з дня 21. X. 1930. р. та додає: Табор на Соколі складаєся з чотирьох деревляних будників, два мешкальні, кухня і канцелярія, та пятого — великої світлиці — викінченої в 1929. р.

«Новий Час» ч. 132. з дня 20. XI. 1930. р. пише під заголовком «Арештування в Станіславівщині»: За останні два місяці були і є в станіславівській сліпчій тюрмі: У зв'язку з ліквідацією Пласту арештовані. Зі Станіслава: Бойчук Осип, Салевич Гриць, Скоцлополівна Оларка, Блаженко Володимир, Білогубка Маврпкій, Ляшевич Омелян, Ганушевський Мирон і Богдан, Ткачук Михайло, Гудзоватий...

З Тисмениці: Шкорутівна Марія, Шкорутівна Люба, Лозинський Евген, Петрунів Микола...

З Калуса: суддя Гладішовський п-ні Чорнітова, Ф. Біленький, Микитка, Д. Кушлік...

З Коломиї: Стелан Маціборко.

З Галича: О. Мончук. ...Арештовано ще й винушено з поліційних арештів пластуни: В. Бойчуківну, Г. Стрийську, та О. Андрухонівну. Крім того арештовано й винушено (слідче 18 імен). Деяких арештовано по друге (Ф. Біленький).

«Український Голос» ч. 32. дня 17. VIII. 1930.: Ревізія у Верховній Пластовій Команді. — У Домівці українського Пласту у Львові при вул. Шашкевича 5. переведено ревізію. Мали заквестіювати багато пластових паперів і книг.

«Укр. Голос» ч. 33. 24. VIII. 1930. р. пише під заголовком «Ревізія і арештування» тому, що між арештованими є гімн. учні польська преса веде далі скажену нагілку на укр. гімназії і Пласт...

«У. Г.» ч. 36. 14. IX. 1930. р. Ревізія і арешти. — В селі Підкамінь коло Бродів... перевела поліція ревізію в домі Пигляра... і арештувала сина Ореста. Ревізія тревала 3 години... поліція нічого не знайшла а тільки забрала такі небезпечні річи як пластова сорочка та пластова відзнака.

«У. Г.» ч. 37. 21. IX. 1930. р. Ревізії і арешти. — Нагінка на укр. молоді а головні на Пластунів, Луговників і Соколів триває далі. І так доносять нам з Бережан, що там в неділю дня 31. вересня 1930. р. пов. комендант комісар Квасневські стрінув на ринку проходлячого на фестиві в однострою пластуна Ярослава Старуха, вхопив його за груди і трасуючи ним кричав, що він за один. На такий «делікатний» запит відповів Старух, що чейже він добре знає, бо мешкає в домі напроти і спитав чи це належить до вищої культури торгати когось на ринку за груди. Місто відповів ударив комісар два рази Старуха в лице.... Вечером тогож дня забрано з фестиві пластову оркестру на поліцію а всі (25) інструменти зареєстровано, мотивуючи тим, що Пласт не легальна організація. На другий день переведено ревізію в домівці Пласту, забрано бібліотеку а крамничку а льокаль опечатано...

Ясно, що польська влада старалася бодай частинно виправдати своє поступовання (систематичне нищення українського Пласту на цілому просторі Західної України під Польщею) — протидержавною акцією Пласту. Польська преса помагала цюкуючи на укр. Пласт. Приміром «Укр. Голос» ч. 32. з дня 17. серпня 1930. р. пише: «Замах члена пласту на Постерункового П. П.» — під таким заголовком подає «Слово Польське» вістку, що в Боринцях пов. Бібрка поліціант арештував гімна. учня з Рогатина та члена Пласту Богдана Прокопцова. Прокопів мав при собі збіркові бльочки на культурно-освітній цілі і збирав датки між селянами. Коли поліціант зажадав від нього показати йому збірачу кшту, Прокопів сягнув скоро до кишені. Поліціант у страху вхопив його за руку і «унесвідомивши» його знайшов у нього — стрілевиї револьвер. Інші польські часописи подають, що це все відбулося на поліційному постерунку. Ясна річ, що польська преса пише, що Прокопів зібрав «на УВО» і що він мусить бути одним зі справників нагаду на почтєвний віз під Бібркою...

«Свобода» з 16. XI. 1930. р. пише: **АРЕШТУВАННЯ ПЛАСТУНІВ У СТРИЙЩИНИ.** *Польські часописи* повідомляють, що комендант постерунку поліції в Моришині придержав у Громалі Березинця члена Пласту, студ. унів. Гшовського, сина греко-кат. пароха, у хвилі коли він роздавав запрошення на посвячення прапору «*Загону Червона Калина*» в Стрию. Підчас ревізії знайдено у Гшовського *до вісткам польської преси* відозви УВО, тому його арештовано, а з ним і учительку народньої школи в Калиші, п. Любинську, яка йому товаришила. Після того переведено ще ревізію у різних молодих людей, у яких знайдено компромітуючі матеріали і близько 10 кг. агітаційних летючок. На основі тої ревізії арештовано дальших 3 членів позашкільного Пласту, в тому числі одну жінку. У звязку з тим проєктоване посвячення прапору власті *заборонити*.

Вершком цих переслідувань було знаєне вже зарядження польських властей про розв'язання Українського Пластового Уладу (дивися «Новий Час» з дня 6. X. 1930. р.).

3. *Заміт нелегального існування та протидержавної акції* (що на них опирала польська влада своє рішення про розв'язання укр. Пласту та арештування багато укр. пластунів та пластових провідників) — був тільки покришкою, під якою нищено всіми способами що однуку організацію укр. молоді завдаючи так тяжкий та болючий удар укр. народові. Найкраще виказали це судові процеси проти членів Пласту та пластових провідників, які у більшості випадів кінчилися освобожденням укр. Пластунів від вини і кари. Як примір подаємо отсі голоси преси:

«Діло» чч. з днів: 21. XII. 1930. , 18. II. 1931. та 20. II. 1931. Масовий процес проти 96 пластунів у Стрию... Розправа виказала найбільш очевидно, що позашкільні куріїні пластунів у Стрию не були, як твердив акт обвинувачення, організацією нелегальною і тайною, а навпаки: існували цілком явно і не без відома адміністраційної влади, чого найкращим доказом були улаштовані за дозволом тоїж влади різні прилюдні виступи пластунів у Стрию, а далі й сам розпорядок староства про розв'язання позашкільних курійнів Пласту. Суд видав присуд, яким звільнено всіх 96 обвинувачених від вини і кари. Однотчасно звільнено від карної відповідальности й п.: Ірину Любинську, учительку з Фалиша, яку обвинувачували за злопадне затирання етидів злочину студ. Гшовського...

«Діло» з 27. I. 1931. р. ...продовження розправи проти 20 членів Пласту у Золочеві... Акт обвинувачення закидував всім § 305 к. з. себто організування і приналежність до нелегального і «виртового» товариства. На під-

ставі переведеного доказу, що всі обвинувачені були членами філії «Т-ва о. д. і опіки над молодю» і як такі творили в ній на основі статуту Т-ва й регуляміну Головної Управи цього Т-ва у Львові пластову секцію, звільнено всіх від вини і кари.

«Діло» 8. III. 1931. Розправа проти 16 пластунів у Коломиї... на котрій усіх обвинувачених увільнено.

«Діло» ч. 89. з 25. IV. 1931. Пласт перед судом в Тернополі. 12 членів пластової Управи. Голова Т-ва опіки над укр. молодю, през. Карпатницький зіван у суді що: Краєва Рада Шкільна (австрійська) поручила цьому Т-ву ведення Пласту рескриптом з 28. вересня 1918 ч. 26,677/18. Т-во утворило окрему секцію або комісію (§ 25 статуту), заряджуючи Пластом в цілому краю і видало для нвої окремиї регулямін. Від тоді явно і легально провадило воно пластову організацію — у Львові безпосередно, а на провінції через свої філії, а де їх не було, через мужів довіря, іменованих зпоміж членів Т-ва. По утворенні польської держави Кураторія львів, шкільні, округи повищого зарядження був. Кр. Шк. Ради не відкидала. Навпаки: куратор Со-біцький... заявив виразно, що повище зарядження Кр. Шк. Ради з 28. IX. 1918. ч. 26677/18 лишається в силі. Адміністраційні державні власти не робили перепон в діяльності Пласту. Пласт уживав пд, відзнак, відбував явно пд. вирази, уряджував пописи за дозволом державних властей, будував оселі і закладав табори... Щойно рескриптом городського староства у Львові з 26. вересня 1930. р. ч. 368/16/30 поручило староство розв'язання пластової секції, що було зроблено і про це оголошено...

...відчитано письме тернопільського староства з 26. IX. 1930. ч. 459 як і письма філії до цього староства у справах Пласту з 15. XII. 1925 і 12. XII. 1929 на доказ, що філія в справах пластової організації працювала за відомістю та згодою староства... суддя проголосив присуд, увільняючи всіх обвинувачених від вини і кари.

Дня 10. I. 1930. р. перед городським судом в Самборі відбулася розправа проти 25-ти гім. учеників і учительського семінарія... Акт обвинувачення закидав всім належання до тайної організації о військово-політичній характері «Пласт» а крім цього 4-ом з них, що були видавцями і накладцями нелегального часопису «Шлях»... Городський суд по переведенню доказів всіх звільнив...

Однак засуд у польському суді дуже часто залежить не від справедливости, — але від політичних переконань та шовінізму суддів — і тому не дивинця, що траплялися і такі присуди, які явно виказували несправедливість та шовінізм польського судівництва. Приміри: «Новий Час» подає у ч. 18. з дня 20. II. 1931. р.: *За приналежність до Пласту*, Дня 14. II. 1931 відбулася в Самборі судова розправа проти молоді зі села Зараська пов. Самбір. За те, що у своїому селі заложили Пласт, всіх обвинувачених (двайцять-кілька) засуджено на два місяці арешту, а гол. обвин. Фугалу, на п'ять місяців в'язниці. Крім того п. А. Сідницького засуджено на два місяці арешту за те, що реферувал на зборах статут «Т-ва опіки над молодю», *статут затверджений совієдством*.

4. *Про відношення польського гарцєства* (скавтіну) до українського народу а зокрема до укр. Пласту можнаби також много написати. Не робимо цього. Обмежимося тільки наведенням одної статті з преси львівської для ілюстрації цього «братнього співжиття»: «Український Голос» ч. 34. з дня 31. серпня 1930. р. пише під заголовком: «Інструктор польських скавтів стріляє до українських хлопців». В Поточесках коло Рогатина перебував літній табір польських «гарцєїв». Проводить табіром проф. польської гімназії в Рогатині п. Юзеф Вімош. В неділю 13. липня 1930. р. п. Вімош вергаючи зі села до табору стрінув на полі трьох селянських хлопців, почав кричати до них, називати «хаманам» і в кінці почав стріляти до них з револьвера. Двох хлопців втекло, а до третього, який залишився п. Вімош стрілив у праве рамя. З раменні почала бухати кров, але п. опіку «гарцєя» бив далі хлопця револьвером по грудях. На стріли і крик привіг один селянин, вхопив п. Вімоша за руку запровадив до громадського уряду. Перед начальником громади п. Вімош далі грозив, що закриче гарцєїв і встріляє цілу громадську раду... А «Новий Час» додає такі дальші замітки... Коли інструктор і опіку польського пластового табору допустився такого бандацького вчинку, то що говорити про інші організації, які аж дусяться від патологічної ненависти до українців. Польські «гарцєї» повинні бути горді з такого інструктора. *Інструктор і опіку табору свідчить про декуєство цілої організації*. На наше село іде оружний наступ польський. Це не перший випадок, що різні

Посмертна згадка.

ТИМ, ЩО ВІД НАС ВІДІЙШЛИ.

Дня 3. квітня ц. р. покинув нас в Хусті на Закарпатській Україні проф. укр. гімназії, скавмастер,

АНДРІЙ ДІДИК.

Покійний походив з убогої родини. Заробляючи на своє життя, покінчив у Чернівцях університет і став проф. в Рогатині.

1912 р. він стає вряди Українських Січових Стрільців. В 1915 р. попадає в румунський полон, який підірвав і так лихе його здоров'я.

По війні стає проф. у Дрогобичі, але не довго він тут удержався. Не витримав переслідувань з боку влади. Покинув рідну землю, рідну школу... — Опинився на Закарпатті в Берегові. І тут його душа повна віри й сили не спочала... він в гімназії промовує шлях пластовій ідеї. 1921 р. за його ініціативою в Берегові powstaє перший укр. пластовий відділ, провідником якого був до 1925 р. З переходом до Ужгороду вицінює пластовий рух між місцевою молоддю і стає провідником 1. пластового Курія при гімназії. В 1927 р. переносять його до Хусту де перебував аж до самої смерті.

І тут знайшов собі поле до праці. Він створив свою школу. *Школу пластового духа.*

І пишався він тією школою — дбав, щоби кожного року вона ще набірала знання в пластових таборах, які він дуже любив і уважав своїм обов'язком відвідати їх. Бачили його в Кам'янці 1924 р., в Лугах 1926 р., в Туря-Реметах 1927 р. і в Усте-Ріках коло Рахова 1930 р., де в останні з бр. інж. Е. Кульчицьким, командантом табору, оглянув шатра поговорив з Пластунами, захопив до дальшої праці і відійшов, бо чекала його праця...

Бл. П. покійний визначався великою любов'ю до молоді.

Хоч, як професор був строгий то лише тому, що він старався вицінити в душу молоді: кариєність, точність, совісність та почуття обов'язку. За те молодь його безгранично любила та поважала.

Земля, Дорогий Друже, піоніру пластової ідеї, на занедбаній частині України, хай буде Тобі легкою... Твоя праця на марне не пропаде, молодь вихована Тобою віддасть свої молоді сили там де *Ти хотів...* сторіцею.

З КНИЖОК І ЖУРНАЛІВ.

Е. Жарський. *Основи спортивного тренінгу.* Накладом кооп. «Вогні». Львів 1931 р. Стор. 36.

Поява хоч якої книжки, кожного хто цікавиться нашою видавничою справою, радує і тішить. Тим більше поява маленького спортивного підручника. В нас спорт і спортова література на низькій ступені розвитку. Автор, відомий спортовець і вже на спортивному полі заслужена людина, тут зібраний матеріал

упорядкував так зручно, що для кожного навіть неспортовця принесе велику користь. З нього читач дізнається в чому лежить вартість спорту, про поведінку та життя спортсмена, про масаж, про самомасаж, та про головні основи тренінгу і про підготовку до нього. Для більших спортивних ускладнень автор вияснює рисунками.

Кожний спортовець повинен цю книжку набути. Замовляти можна в пластовім постачанні у Празі. (Дивися адресу Команди С. У. П. Е.).

«ВОГНІ», Ч. 1.

Під таким заголовком почав виходити у Львові місячник для молоді.

Вже сама вінета промовляє до нас, якимись містичними словами і твердить що: хоч у вирі розбурханого життя то таки витримали.

З коротенького вступу читач довідається про ціль видавання та які напрямки він прийме: — «читайте це наше слово, читайте в ньому більше ніж написано буквами», — а далі «маємо між вами знайомих», — читачеві каже, радіти і вірити, що вони... продовжують... — «Цього — читаємо — на чому спіралися звязки приязни, спільноти, братерства, що давало життєрідність... Цього не можна забувати, не повинно це наче якась банька з мила при найменшому подуві вітру розливатися в пустку».

З літературних статей, красою й бальорістю, вибивається поезія Т. Довгала.

Гідним уваги читача, *молодого*, (так звать своїх членів «Вогні»), це конкуре. — Прикро тільки, нам Пластунам емігрантам, що не всі ми можемо взяти участь в ній, бо лиха доля не дала нам змоги пішатися знанням рідної землі.

«ВОГНІ», Ч. 2.

Безперечно це число краще. Видно, що участь в ній взяли добрі молоді літературні сили. Тут маю на увазі оповідання-спомин «Лицар легіону», В. М. Яніва: «Що — каже автор — її золоте волосся було шоретке й без польску, що її шкіра не була з оксаміту, що стать не була з порцеляни, то це тому, що її мати в заранню життя вмерла».

На дальших сторінках читач знайде і практичні поради чим хто хоче стати? Про кооперацію, про самосвіту.

По перечитанні видно, що з боку редакції вложено всіх зусиль та старань, щоби журнал вийшов гарний та доступний для молоді.

Але... не можна поминути факту, що не дуже в сприятливих умовах приходиться працювати молодим силам «Вогнів». Відповідь на їх перший конкуре п. з. «Лисоня» по цензурнім апараті... блимає білими сторінками.

Та я вірю, що Вони цим не зражаться. Вперед братерство. Здоров'я Вас братами, бо бачу, що Ви ними хочете стати. Бажаю Вам успіху у Вашій праці і вірю, що наша редакція з Вами навяже братерські відносини. Між Вами а нами хай остане поздоровлення

«Працюйте».

Куделр.

ПОДЯКА.

Команда VII. Кур. Укр. Ст. Пл. «Бурлак» в Ржевницях іменем цілої бурлацької фамілії складає отсею дорогою щирою подяку всім тим, що прибули на Посвячення нашого курійного прапора. Зокрема дякує Команді СУНЕ,

що прибула в повному складі, духовникові о. директорів Д. Зубрицькому, що приїхав аж з Пряшева, хрестним родичам Вп. п. проф. презид. С. Русовій, що помимо свого старого віку прибула до Ржевниць та Вп. п. Богацькому, пластовим частинам з Праги та Ржевниць, а зокрема дівочому куріневі ім. Л. Українки в Ржевниках.

За Кур.-Команду:

В. Ядишин,
ст. пл. розв.
курінний.

Іван Семенов,
ст. пл. уч.
к. писар.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Володимир С. Пишіть більше та присилайте!

Т. Г-вич. Данції. Ваша стаття йде як дискусійна. Приготовляйтесь на відповіді.

Маленький Пластун з Б. Ваш допис трошки за довгий. Пишіть щось іншого. *Всім:* Пишіть хроніки пластових частин, присилайте нам свої звідомлення, проекти, статті, поезії і т. д., і т. д. *Редакція.*

ВСЕ В СЛУЖБІ.

В стації проходжувався залізничий урядовець з чорною квіткою на грудях. Нараз підійшов до нього п'яний жовнір, вирвав йому квітку та кинув під потяг.

Урядовець почервонів та затиснув п'ястуки — але зараз занував над собою і спокійно пішов далі. Коли увійшов до вагону, подорожний, що приглядався цій історії, сказав своє признание:

— «Ви дуже гарно поступили». —

— «Так, але якби я не був у службі, я би його провчив». —

Він поступив гарно лише тому, що був «у службі». Колиб не був «у службі» — вислід бувби інший.

— Як вам здається? Чи і тоді немавби він так поступити? Майже кожна людина виконує якусь службу, працю, обов'язок і тому мусить придержуватися певного, приписаного закону.

Гірник не сміє курити в копальні, та поза службою може.

Писар не сміє читати часописей у канцелярії та поза службою може.

Дітям в школі не вільно розмовляти, бавитися та поза школою може.

Бачите, що часто є велика різниця чи людина є у службі, чи ні.

Але *Пластун* повинен бути *все у службі*. То значить, що маєте бути у службі де-б ви не були. — І на грищі? — Так, і там! — Коли, приміром, програєте, — маєте саме найкращу нагоду показати, що ви є дійсно пластуном. Пластун пригадує собі, що є у службі і поводить по пластовому до останнього моменту.

А між товаришами? Чи ти чистий у думках, словах та вчинках? Все мусиш таким бути, бо ти *все у службі*!

Кожний запитай себе: «Чи знає мій учитель, що я є пластуном? Не кажи: «знає, бо бачить, що ношу відзнаку». Коли би лише ця відзнака була одинокою відзнакою твоєї душі, то можу тобі щиро сказати: *«Ти не є пластуном»!*

Та коли твій учитель відповість: Це добрий пластун, бо є совісний у праці, не тратить відваги у тяжких хвилинах життя, не говорить неправди, ніколи не було чути від нього проклятих та вульгарних слів, все чемний, веселий, услужний, пильний та старанний». — То значить ти ніколи не є поза службою.

Подібно маєтвся справа коли ти є звичайним послужачем:

— Чи твій майстер знає, що ти пластун? — Яким чином?

Я чув раз про хлопця, що був зайнятий у торгівлі збіжжям.

Коли був сам у крамі прийшов пан купувати збіжжя і як хлопець важив сказав йому — «Додай ще, твого пана немає»!

— «Мій пан є завжди присутній»!

Так твій пан є все присутній, ти все є у службі.

Пластун є все і всюди в службі! навіть тоді, коли є сам. Часами трапляється, що пластун не може видержати в чистоті та ясности думок — а думки саме роблять його добрим або злим:

— «Як хто думає у серці своїому — таким є»!!!

Тому, коли будеш сам, пригадай собі, що тоді ти є теж у службі бо:

— «Посієш думку, збереш діло, засієш діло, збереш призначення, засієш призначення — збереш *характер*».

А характер це найвище досягнення, яке лише людина може здобути.

Довільний переклад

Приблуди.

З ЖИТТЯ ЧУЖИХ ПЛАСТУНІВ.

— Минулого року старе місто Canterburg дало титул горожанина лордові Байден-Поуелові, за його труди які він вложив для добра цілого світа.

— В Каліфорнії названо гору на його честь.

— В 1933 році відбудеться міжнародний пластовий з'їзд (Джемборі). Впорядчиками його мають бути Америка і Чехословакія.

З ЖИТТЯ ПЛАСТУНОК.

— Mrs. J. Sterror — багата пані з Америки купить пластунам дім. Він буде в Швайцарії — найкращім пл. осередку. Цей нейбикний здобуток пластунок, уможливити їм як в літі так і в знімі здоровий і танний побут в Швайцарії. Оплата денна — 1 швайц. франк.

— Слідуюча міжнародна конференція пластунок відбудеться 1932 року в Закопанім (Польща).

— В червні ц. р. пригтовляється в Фінляндії міжнародній табор пластунок.

Урядовою мовою буде: фінська і шведська, помічною англійська. До цього табору є запрошені з кожної країни по три пластунки. Нас не запрошено!...

«МОЛОДЕ ЖИТТЯ».

журнал українського Пласту, виходить що другий місяць в Празі.

«М. Ж.» буде містити:

статті на теми кращого виховання,
про напрямки та ідеології чужих пластових Уладів,
вісти з життя укр. Пласту та чужого.

Окрім того буде мати сторінки:

практичних пластових вмілостей,
літератури та науки,
загадок, забав та конкурсів.

«М. Ж.» всі справи буде розбирати з точки погляду Українського Народу і його ідейних змагань до самостійности.

Стала передплата буде подана на початку 1932 року.

Передплата, до кінця цього року, на поодинокє число :

В Ч. С. Р. виносить:

для членів С. У. П. Е. — 3.— кч.
для нечленів — 4.— кч.

В Америці:

для всіх — — 20 \$.

На поодинокє число за кордоном треба долучити на порто — 50 сот.

Передплатником стає той, хто не звернув оказового числа.

Адреса Редакції і Адміністрації:

D. Kozický, Stud. domov, Albertov, Praha II.

Vydává: Náčelnictví Svazu ukrajinských skautů-emigrantů v Praze. — Odpovědná redaktorka: sl. Marie Gottlibová, občanka Č. S. R. — Hlavní redaktor: Mychajlo Bažanskij. — Tiskem «Legigrafie», Praha XIII., Sámova ul. č. 665.

